

Рум рӯъёро барқарор мекунад — рақами панҷ

Ошкор сохтани баҳсҳои тақрори нубуввати дар Адвентизм: дарк кардани Ғоратгарони қавми ту

Jeff Pippenger

2024-08-09

Дар мақолаи охирин мо шаш хатти нубуввати ихтилофро, ки дар таърихи адвентизм аз давраи миллерӣ то имрӯз рух додаанд, муайян кардем. Ман бар он ақидаам, ки ихтилофи аввал ва охирин дар бораи «ғоратгарони қавми ту» дар ояти чордахуми боби ёздахуми Дониёл аз ҷиҳати нубувват яқсонанд. Миллериён «ғоратгарон»-ро Рум мефаҳмиданд, ва протестантҳо таълим медоданд, ки «ғоратгарон» подшоҳи суриягӣ бо номи Антиохус Епифанес буданд.

Ва дар он айём бисёре бар зидди подшоҳи ҷануб бархоста хоҳанд омад; ҳамчунин золимони қавми ту худро баланд хоҳанд кард, то рӯъёро барқарор созанд; аммо онҳо фурӯ хоҳанд афтод. Дониёл 11:14.

Аз ояти даҳум оғоз намуда, то ояти понздаҳум ҷанг миёни подшоҳиҳое, ки Миср ва Сурияро намояндагӣ мекунанд, тасвир шудааст. Дар ин порча Миср ҳамчун подшоҳи ҷануб, ва подшоҳи Сурия ҳамчун подшоҳи шимол муаррифӣ мегардад. Ояти даҳум он чиро муайян мекунад, ки таърихнигорон онро оғози ҷанги чоруми Сурия дар соли 219 то милод меноманд; оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум ҷанги Рафияро дар соли 217 то милод ва паёмадҳои онро тасвир мекунанд. Сипас оятҳои сёздаҳум то понздаҳум ҷанги Панийумро дар соли 200 то милод муайян месозанд. Дар оятҳои даҳум то понздаҳум подшоҳи Сурия Антиохи Бузург, ҳокими Империяи Селевкиён аст.

Ояти даҳум он таърихро ифода мекунад, ки дар он Антиохуси Магнус барои бозпас гирифтани қаламраве, ки солҳои пеш аз подшоҳии Селевкиён гирифта шуда буд, ҷангро оғоз менамояд. Дар ин оят ӯ дар соли 219 то милод он қаламрави аздастрафтаро бозпас мегирад, аммо таҷовузҳои худро муваққатан қатъ намуда, мекӯшад қувваи низомии худро аз нав ҷамъ оварад. Ӯ назорати қаламрави аздастрафтаро дубора ба даст овард ва то ҳуди сарҳади Миср, подшоҳии ҷанубӣ, ки онро сулолаи Птолемей ҳукмронӣ мекард, пеш рафт. Дар байни солҳои 219 то милод ва 217 то милод ҳам подшоҳи ҷануб ва ҳам подшоҳи шимол барои ҷанги наздикшавандаи Рафия нақшаҳо тартиб медоданд.

Ҷанги Рафия дар соли 217 то милод рух дод, ва подшоҳии ҷанубӣ — Миср, ки онро Птолемей ҳукмронӣ мекард, бар подшоҳи Сурия Антиохи Бузург, подшоҳи шимол дар ин порчаи нубувватӣ, ғолиб омад. Сипас, дар оятҳои сёздаҳум то понздаҳум, ҳабдаҳ сол баъд, дар соли 200 то милод, Антиохи Бузург, ки он вақт бо Филиппи Мақдунӣ иттифок баста буд, дар ҷанги Панийум бо Миср даргир шуд. Он вақт подшоҳии ҷанубӣ — Миср подшоҳи кӯдаке дошт, ки панҷ ё шашсола буд, ва Антиохи Бузург ва Филипп натавонистанд аз

подшоҳи кӯдаки Миср истифода набаранд, ва Антиохи Бузург дар ҷанги Паниум ғолиб омад. Он се ояте, ки ҷанги Паниумро тасвир мекунад, ояти чордахумро дар бар мегиранд, ки дар он қудрати набе ба ривояти нубувватӣ ворид карда мешавад.

Ғоратгарони қавми ту қудрате дигар ҳастанд аз подшоҳи ҷануби Миср, ё аз подшоҳи шимоли Селевкиён, ё аз Филиппуси ҳокими Мақдунӣ. Миллериён дарк карданд, ки Рум ҳамон ғоратгарони қавми туст. Яке аз калимаҳои решагии ибронӣ, ки ҳамчун «ғоратгарон» тарҷума шудааст, маънои «шикананда»-ро дорад. Руми бутпараст дар нубувват ҳамчун он қудрате тасвир шудааст, ки пора-пора хоҳад шикаст.

Пас аз ин ман дар рӯёҳои шабона дидам, ва инак ҳайвони ҷаҳоруме, даҳшатнок ва маҳиб, ва бағоят неруманд; ва он дандонҳои бузурги оҳанин дошт: меҳӯрд ва пора-пора мекард, ва бақияро бо пойҳои худ зер мекард; ва он аз ҳамаи ҳайвонҳои пеш аз он буданд, фарқ мекард; ва он даҳ шох дошт. Дониёл 7:7.

Вақте ки Урия Смит дар бораи ғоратгарон шарҳ медиҳад, ӯ аз як муаррих иқтибос меорад, ки ишора мекунад ғоратгарон рамзи вайронкунандагон мебошанд.

«Ҳоло қудрати тозае муаррифӣ мегардад, — “ғоратгарони қавми ту”; ба маънои лафзӣ, мегӯяд Бишоп Нютон, “вайронкунандагони қавми ту”. Дар дур, бар соҳилҳои Тибр, подшоҳие бо тарҳҳои ҳирсомез ва ниятҳои торик ҳудро парвариш меод. Дар оғоз хурд ва нотавон буд, аммо бо суръати шигифтангезе дар қувват ва тавоноӣ рушд кард, бо эҳтиёт гоҳе ин ҷо ва гоҳе он ҷо даст дароз карда, то қудрати ҳудро биозмояд ва нерӯи бозуи ҷангии ҳудро санҷад, то он ки, аз қуввати ҳуд огоҳ гардида, далерона сари ҳудро дар миёни миллатҳои замин боло бардошт ва бо дасти шикастнопазир суккони қорҳои онҳоро ба даст гирифт. Аз ин пас номи Рум бар саҳифаи таърих меистад, то дар тӯли асрҳои дароз умури ҷаҳонро идора кунад ва ҳатто то охири замон дар миёни миллатҳо таъсири азиме ба амал оварад.»

«Рум суҳан гуфт; ва дере нагузашта Сурия ва Мақдуния диданд, ки бар манзараи орзуи онҳо дигаргунӣ фаро мерасад. Румиён ба ҷонибдории подшоҳи ҷавони Миср даҳлат карданд ва қатъиян хоستانд, ки ӯ аз ҳалокате, ки Антиохус ва Филипп барои ӯ тарҳрезӣ карда буданд, ҳифз шавад. Ин дар соли 200 то милод буд ва яке аз нахустин даҳлатҳои муҳими румиён дар умури Сурия ва Миср ба шумор мерафт». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 257.

Пешгӯие, ки дар ин оятҳо баён шудааст, тақрибан дар давоми бист сол, аз соли 219 то м.қ. то соли 200 то м.қ., ба амал омад, вале анбиё бештар дар бораи айёми охир суҳан мегӯянд, на дар бораи айёме, ки ҳуд дар он зиндагӣ мекарданд.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим камтар барои замони ҳуд суҳан гуфтанд, назар ба он ки барои замони мо, ба тавре ки нубуввати онҳо барои мо эътибор дорад. “Ва ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуданд; ва онҳо барои насихати мо навишта шудаанд, ки бар мо поёнҳои ҷаҳон расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На ба ҳудашон, балки ба мо онҳо дар он чизҳо хизмат мекарданд, ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое эълон шудааст, ки Инҷилро ба шумо ба василаи Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда мавъиза кардаанд;

чизҳое ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар афкананд.» 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷҳои ҳудро барои ин насли охирин чамъ оварда, бо ҳам пайванд кардааст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва муомилоти ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо такрор шуда буданд ва такрор мешаванд». Selected Messages, китоби 3, 338, 339.

Ҳарчанд Дониёл дар давраи бистсолаи мавриди баррасии мо зиндагӣ накарда буд, илҳом тавассути навиштаҳои хоҳар Уайт ба мо маълум месозад, ки қисми зиёди таърихи дар Дониёл ёздаҳ сабтшуда дар иҷрошавии ниҳони Дониёл ёздаҳ такрор хоҳад шуд.

«Мо барои аз даст додан ҳеҷ вақт надорем. Айёмҳои пурушӯб дар пеши мо ҳастанд. Ҷаҳон бо рӯҳи ҷанг ба таҳрик омадааст. Ба зудӣ манзараҳои нооромие, ки дар нубувватҳо зикр шудаанд, ба вуқӯъ хоҳанд пайваست. Нубуввати боби ёздаҳуми китоби Дониёл қариб ба иҷрои комили худ расидааст. Бисёре аз таърихе, ки дар иҷрои ин нубувват ба амал омадааст, такрор хоҳад шуд». Manuscript Releases, number 13, 394.

Оятҳои даҳум то понздаҳуми Дониёл боби ёздаҳум таърихи рӯзҳои охирро, ки то ба қонуни наздикояндаи якшанбе мерасонад, ифода мекунанд, зеро ояти шонздаҳум муайян месозад, ки кай Рум бори аввал «замини ҷалол»-ро фатҳ кард.

Аммо касе ки бар зидди ӯ меояд, мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва ҳеҷ кас пеши ӯ истода натавонад; ва ӯ дар замини ҷалол хоҳад истод, ки ба дасти ӯ нобуд хоҳад шуд. Дониёл 11:16.

Дониёл дар навиштаҳои худ ибораи «замини ҷалол»-ро ду бор ба кор мебарад. Аввалин бор дар ояти шонздаҳ аст, вақте ки Руми бутпарастии айнӣ замини ҷалоли айнӣ, яъне Яхудоро, тасхир кард.

«Ҳарчанд Миср натавонист бар зидди Антиохус, подшоҳи шимол, истодагӣ намояд, Антиохус низ натавонист дар муқобили румиён, ки акнун бар зидди ӯ меомаданд, истодагӣ кунад. Дигар ҳеҷ подшоҳӣ қодир набуд, ки ба ин қудрати рӯ ба авҷ муқовимат намояд. Сурия фатҳ гардид ва ба империяи Рум ҳамроҳ карда шуд, вақте ки Помпей, дар соли 65 то м., Антиохуси Осиёро аз мулкҳои маҳрум сохт ва Сурияро ба як вилояти Рум табдил дод.»

«Ҳамон қудрат мебоист дар Замини Муқаддас низ барпо гардад ва онро фурӯ барад. Рум дар соли 162 то милод, ба воситаи иттиҳод, бо қавми Худо — яҳудиён — пайваст гардид, ва аз ҳамон сана дар тақвими нубувватӣ ҷойгоҳи намоёнро ишғол мекунад. Аммо он то соли 63 то милод бо роҳи фатҳи воқеӣ бар Яхудо соҳибхитиёрӣ ба даст наовард; ва он гоҳ ба тариқи зерин.» Урайя Смит, Daniel and the Revelation, 259.

Ояти дигари он ҷо ки Дониёл ибораи «замини ҷалол»-ро ба кор мебарад, дар ояти чилу якум аст.

Ӯ ҳамчунин ба замини ҷалол даромада хоҳад омад, ва бисёр кишварҳо сарнагун хоҳанд шуд; вале инҳо аз дасти ӯ раҳо хоҳанд ёфт: яъне Адӯм, ва Мӯоб, ва сарварони бани-Аммӯн. Дониёл 11:41.

Албатта, ояти чилуяк пас аз ояти чил меояд, ва ояти чил бо суханони «ва дар вақти охир» оғоз меёбад. Дар «Муборизаи Бузург» хоҳар Уайт соли 1798-ро ҳамчун «вақти охир» муайян мекунад; бинобар ин, ояти чилуяк таърихеро муайян мекунад, ки пас аз вақти охир дар соли 1798 воқеъ мегардад.

«Аммо дар замони поён, — мегӯяд пайғамбар, — “бисёре ба ҳар сӯ давутоъз хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд”.» Дониёл 12:4.... Аз соли 1798 инҷониб китоби Дониёл кушода шудааст, дониш дар бораи пешгӯиҳо афзудааст, ва бисёре паёми ҷиддии наздик будани довариро эълон кардаанд». «Муборизаи Бузург», 356.

Замини пурчалолӣ ояти ҷиҳилу як на Яҳудои қадимии воқеии замонҳои пешин аст, балки Яҳудои рӯҳонии замони ҳозира мебошад. Иёлоти Муттаҳида Яҳудои рӯҳонии замони ҳозира аст, ва ояти ҷиҳилу як қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ ояндаро дар Иёлоти Муттаҳида муайян месозад.

Лекин аввал он чи рӯҳонист, набуд, балки он чи табиӣ аст; ва баъд аз он он чи рӯҳонист.
1 Қўринтиён 15:46.

Он қонуни якшанбе бо ояти шонздаҳум намунавор ифода шудааст, зеро «қисми зиёди таърихе, ки» дар иҷрои Дониёл ёздаҳум ба вуқӯъ пайвастааст, бояд тақрор шавад. Оятҳои даҳ то понздаҳ дар айёми охир таърихи пеш аз қонуни якшанбе ва ба он овардарасонандаро ифода мекунад.

Подшоҳи шимол дар он панҷ оят, ҳамчунин подшоҳи ҷануб, ки иҷрои онҳо дар шахси подшоҳи Селевкиён Антиохи Бузург ва подшоҳони мисрии салтанати Птолемей сурат гирифт, намунаи қудратҳои мебошанд, ки меҳвари таърихе ҳастанд, ки ба қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда меорад. Ин оятҳо таърихи ҳаракати саду чилу чаҳор ҳазорро муайян месозанд, зеро ояти даҳ фурупошии Иттиҳоди Шӯравиро дар соли 1989 муайян мекунад, ва ояти шонздаҳ — қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасандаро.

Масеҳ ин оятҳоро таъкид менамояд, зеро ояти даҳумро бо ояти ҷиҳилум ва ояти шонздаҳумро бо ояти чилу якум мувофиқ мегардонад. Ишораи мустақим ба замини ҷалолманди ҳақиқӣ, ки намунаи замини ҷалолманди рӯҳонии ояти чилу як аст, анҷоми ин шаш оят мебошад, ва ояти даҳум ибтидои он аст.

Ҳамон тавре ки Масеҳ таъмин намуд, ки ояти шонздаҳум бо ояти чилу якум пайванди мустақим дошта бошад, ҳамчунин ояти даҳум низ бо ояти ҷиҳилум пайванди мустақим дорад. Ифодаи дар ояти даҳум омадаи «лабрез шуда, гузар кардан» ҳамон айнӣ ибораи ибронӣ мебошад, ки дар ояти ҷиҳилум ҳамчун «лабрез шуда, убур кардан» тарҷума шудааст. Ин ибора дар Навиштаҳо танҳо як ҷои дигар низ ёфт мешавад, аммо он нисбат ба ояти даҳум ва ояти ҷиҳилум андаке ба тарзи дигар тарҷума шудааст. Бо вучуди ин, он ҳамон як ибораи ибронӣ аст.

Ва аз Яҳудо убур хоҳад кард; лабрез шуда, боло хоҳад рафт, то ба гардан хоҳад расид; ва густариши болҳояш паҳнои замини туро пур хоҳад кард, эй Имомуил. Ишаё 8:8.

«Тӯғён карда, убури хоҳад кард»-и Ишаёё ҳамон маъноеро дорад, ки «тӯғён карда, хоҳад гузашт»-и ояти дах ва «тӯғён карда, убури хоҳад кард»-и ояти чил дорад. Беш аз ин, ҳар се оят ҳамлаеро аз ҷониби подшоҳи шимол бар подшоҳи ҷануб тасвир мекунад. Дар Ишаёё, подшоҳи шимолии Ашшур, Санҳериб, бар Яхудо, подшоҳии ҷанубии Исроил, ҳамла мекард. Дар ояти дах Антиохи Кабир, подшоҳи шимолии Империяи Селевкиён, бар подшоҳии ҷанубӣ, яъне Миср, ҳамла мекард. Дар ояти чил, подшоҳи шимол, қудрати папавӣ, ки дар аввали ояти чил захми марговар гирифта буд, бар қудрати ҷанубии бедин, яъне Иттиҳоди Шӯравӣ, ҳамла мекард. Ҳар як оят ҳамон як сохтори нубувватиро аз низои миёни подшоҳони шимол ва ҷануб намоёндагӣ мекунад, ва дар ҳар оят подшоҳи шимол «тӯғён карда, убури хоҳад кард».

Шаҳодати Ишаёё ва ҳам ояти даҳум ҳар ду нишон медиҳанд, ки вақте подшоҳи шимол ҳамла мекунад, ӯ пеш аз дохил шудан ба пойтахти подшоҳии ҷанубӣ бозмеистад. Санҳориб ҷанги худро то деворҳои Ерусалим овард, ва на бештар аз он. Дар соли 219 то милод, Антиохуси Бузург то сарҳади Миср омад ва бозистод. Сипас ӯ дар ҷанги Рафия, ки ду сол баъд, дар соли 217 то милод, рӯй дод, шикаст хӯрд. Санҳориб то деворҳои Ерусалим омад ва дар он ҷанг шикаст хӯрд, зеро Худо мудохила намуд.

Пас бинобар ин, Худованд дар бораи подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: Ӯ ба ин шаҳр нахоҳад омад, ва тире ба он ҷо нахоҳад андохт, ва бо сипар пеши он нахоҳад омад, ва бар зидди он хокрези нахоҳад бардошт. Аз ҳамон роҳе ки омадааст, аз ҳамон роҳ бармегардад, ва ба ин шаҳр нахоҳад омад, мегӯяд Худованд. Зеро Ман ин шаҳро ҳимоят хоҳам кард, то онро наҷот диҳам, ба хоҳири Худам ва ба хоҳири бандаи Худ Довуд. Ва он шаб воқеъ шуд, ки фариштаи Худованд берун рафт ва дар урдугӯҳи ашшуриён саду ҳаштоду панҷ ҳазор нафарро зад; ва чун субҳи барвақт бархостанд, инак, ҳама ҷасадҳои мурда буданд. Пас Санҳериб, подшоҳи Ашшур, баромада рафт ва баргашта, дар Нинве сокин шуд. Ва воқеъ шуд, ҳангоме ки ӯ дар хонаи Нисрох, худои худ, ибодат мекард, ки писаронаш Адраммалик ва Шаръезер ӯро бо шамшер заданд; ва онҳо ба замини Арманистон гурехтанд. Ва писараш Асарҳаддӯн ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.

4 Подшоҳон 19:32–37.

Дар соли 1989 подшоҳи шимол Иттиҳоди Шӯравиро рӯбучин кард, вале ӯ пойтахти Иттиҳоди Шӯравиро мағлуб накард. Русия боқӣ монд. Ҷанги баъдӣ, ки дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ ба тимсол оварда шудааст, ҷанги Рафия буд, ки инчунин бо сарнагун шудани лашкари Санҳориб ва марги баъдии ҳуди ӯ ба тимсол оварда шудааст, ки ин пирӯзии подшоҳи ҷанубро нишон медиҳад, ки он дар шаҳодати Санҳориб Яхудо буд, ва дар шаҳодати Антиохуси Бузург — Рафия.

Ояти даҳум робитаи мустақимро бо ояти чиҳил фароҳам меоварад, ва ояти шонздаҳум робитаи мустақимро бо ояти чиҳилу як таъмин мекунад. Оятҳои даҳум то шонздаҳум таърихи соли 1989-ро то қонуни якшанбе ифода мекунад. Ин оят таърихи пинҳонеро дар ояти чиҳил ифода мекунад, ки бо фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 оғоз ёфта, то қонуни якшанбе идома меёбад. Ояти даҳум ҳамчунин «ҳафт замон»-и Ибодат 26-ро ба таври мустақим ба таърихи пинҳон мепайвандад, аммо он хатти ҳақиқат берун аз он чизест, ки мо

дар ин ҷо баён менамоем.

Дар таърихи миллеритӣ нахустин аз шаш баҳси асосӣ дар дохили адвентизм оид ба шиносоии дурусти Рум ба вукӯъ пайваст, ва он бар сари он буд, ки роҳзанони ояти чордахум киро намояндагӣ мекунанд. Протестантҳо бар он буданд, ки онҳо Антиохус Эпифанесро намояндагӣ мекунанд, ва миллеритҳо онҳоро ҳамчун Рум муайян карданд. Дар охирин баҳси адвентизм оид ба шиносоии дурусти Рум низ масъала бар сари роҳзанони ояти чордахум аст. Як гурӯҳ, ки миллеритҳо намояндагии онро мекунанд, фаҳмиши бунёдии миллеритҳоро, ки Рӯҳи Нубувват онро тасдиқ кардааст, химоят мекунад.

«Ба ман нишон дода шуд, ки чадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ҷ меҳост; ки дасти Ҷ бар он буд ва иштибоҳро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон мекард, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то даме ки дасти Ҷ бардошта шуд». Early Writings, 74.

Он нақшаи муқаддас он муҳолифатро бо ишораи соли 164 то милод муайян мекунад.

«164 Марги Антиох Эпифан, ки албатта, бар зидди Сарвари сарварон набархост, зеро ӯ 164 сол пеш аз он ки Сарвари сарварон таваллуд шавад, мурда буд.»

Ишораи он баҳс бар чадвали муқаддас ягона ҳақиқатро ифода мекунад, ки бар чадвали муқаддас нишон дода шудааст ва бар порчае аз пешгӯии Каломи Худо асос наёфтааст. Бо ин амал он як аломати роҳро муайян месозад, на аз таърихи Китоби Муқаддас, балки аз таърихи Адвент, ва «он набояд тағйир дода шавад», зеро он баҳс муайян месозад, ки рӯёи пешгӯёна чӣ гуна барқарор мегардад. Рад кардани он ҳақиқати бунёдӣ ҳамзамон рад кардани эътибори тасдиқи Рӯҳи Нубувват нисбат ба чадвали муқаддас аст.

«Фиреби охирини шайтон ин хоҳад буд, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро безътибор гардонад. “Чое ки рӯё нест, қавм ҳалок мешавад” (Масалҳо 29:18). Шайтон бо ҳилагарии бисёр, ба роҳҳои гуногун ва тавассути василаҳои мухталиф амал хоҳад кард, то эътимоди қавми боқимондаи Худоро ба шаҳодати ҳақиқӣ мутазалзил созад. Ҷ рӯёҳои сохтаро барои гумроҳ кардан ворид хоҳад кард, ва дурӯғро бо ростӣ омехта хоҳад сохт, то мардумро ҷунон безор гардонад, ки ҳар чизи дорои номи рӯёҳоро навъе аз таассуби ифротӣ ҳисоб кунанд; аммо ҷонҳои ростқавл, бо муқоисаи дурӯғин ва ҳақиқӣ, кодир хоҳанд шуд, ки онҳоро аз ҳам фарқ намоянд». Selected Messages, book 2, 78.

Ихтилофи охирини «ғоратгарони қавми ту» ҳамон аст, ки аввалин буд; ва бе дарки он рамзе, ки ин рӯёро барқарор месозад, «қавм ҳалок мешавад». Онҳо «ҳалок мешаванд», зеро «шаҳодати Рӯҳи Худоро беасар мегардонанд».

Синфи дигар даъво мекунад, ки Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун «ғоратгарон»-и ояти чордахум муаррифӣ шудааст. Он синф қодир нест ё намехоҳад бубинад, ки Антиохуси Бузург дар оятҳои даҳ то понздаҳум намояндаи Иёлотӣ Муттаҳида мебошад. Ҳамон тавре ки протестантҳои таърихи миллерӣ даъво мекарданд, ки ғоратгарон Антиохус буданд, ҳамон синфе ки намехоҳад бубинад, ғоратгаронро ҳамчун ҳамон қудрат (Иёлотӣ Муттаҳида), ки ба василаи Антиохус тимсол шудааст, муайян мекунад.

Хучуми Сеннахериб бар Яхудо, ки то пойтахт — Ерусалим — расид ва ноком монд, аз чониби сарлашқари Сеннахериб, Рабшоқӣ, роҳбарӣ мешуд.

Пас акнун, илтимос, ба хоҷаи ман — подшоҳи Ашшур — ғарав бидех, ва ман ба ту ду ҳазор асп хоҳам дод, агар ту аз чониби худ тавонӣ саворон бар онҳо бимонӣ. Пас чӣ гуна рӯйи як сарвари кӯчақтарин аз бандагони хоҷаи маро бозмегардонӣ, ва бар Миср барои аробаҳо ва саворон таваккал менамояд? Оё ман акнун бе Парвардигор бар зидди ин макон баромадаам, то онро нобуд созам? Парвардигор ба ман гуфт: “Бар зидди ин замин баро ва онро нобуд кун”. Он гоҳ Элёқим ибни Хилқиеъ ва Шабно ва Юоҳ ба Рабшоқо гуфтанд: «Илтимос, ба бандагони худ ба забони оромӣ сухан бигӯй, зеро мо онро мефаҳмем; ва бо мо ба забони яҳудиён дар ғӯши қавме ки бар ҳисор ҳастанд, сухан магӯ». Аммо Рабшоқо ба онҳо гуфт: «Оё хоҷаи ман маро назди хоҷаи ту ва назди ту фиристодааст, то ин суханонро ғӯям? Оё маро назди мардуме ки бар ҳисор нишастаанд нафиристодааст, то бо шумо саргини худро бихӯранд ва пешоби худро бинӯшанд?» Он гоҳ Рабшоқо истода, ба овози баланд ба забони яҳудиён нидо кард ва сухан ронда, гуфт: «Каломи подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшурро бишнавед». 4 Подшоҳон 18:23–28.

Рабшоқа на суханони худ, балки суханони Санҳариб, подшоҳи Ашшурро баён мекард. Дар Дониёл 11:40 подшоҳи шимол қудрати папистӣ мебошад, ки дар замони охир, дар соли 1798, аз дасти Фаронсаи атеистӣ — подшоҳи ҷануб — захми марговар гирифт. Дар ин оят подшоҳи шимол дар ниҳоят ҷавобан ҳамла карда, дар соли 1989 бар подшоҳии ҷануб (ИҚШС) ҷун сел мерезад. Вақте ки подшоҳи шимол он корро ба анҷом расонд, ӯ бо худ «аробаҳо, ва саворагон, ва киштиҳои бисёр» овард. «Аробаҳо ва саворагон» қудрати низомиро ифода мекунам ва «киштиҳо» қудрати иқтисодиро ифода менамоянд. Ин рамзҳо Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун лашқари вакилонаи Руми папистӣ дар пирӯзии соли 1989, ҷунон ки дар симои Рабшоқа намуна шудааст, муайян месозанд. Антиохуси Бузург дар оятҳои даҳ то понздаҳ Иёлотӣ Муттаҳидаро ифода мекунад, ва ҳамон тавре ки Вилиям Миллер дуруст муайян карда буд, ки калимаи «ҳамчунин» дар ояти чордаҳ қудрати наvero, ки ба ривояти нубувватӣ ворид мешавад, муқаррар месозад, «ғоратгарон» бояд қудрате бошанд, ки аз подшоҳони Птолемейии ҷануб, ё Антиохус — подшоҳи шимол, ё Филиппи Мақдунӣ фарқ дорад.

«Подшоҳи ҷануб», дар ин оят, бе ҳеҷ шакке, подшоҳи Мисрро дар назар дорад; аммо он чи «ғоратгарони қавми ту» маъно медиҳад, шояд барои баъзеҳо ҳанӯз ҳам мавриди шакл бошад. Равшан аст, ки он наметавонад Антиёхус, ё ҳеҷ подшоҳи Сурияро дар назар дошта бошад; зеро фаришта дар чандин ояти пеш аз ин дар бораи он миллат сухан гуфта буд, ва акнун мегӯяд: «ҳамчунин ғоратгарони қавми ту», ва ғайра, ки ошкоро ба миллати дигаре ишора мекунад. Ман иқрор мекунам, ки Антиёхус, шояд, яҳудиёноро ғорат карда бошад; аммо ин чӣ гуна метавонист «руёро барқарор созад», дар ҳоле ки Антиёхус дар ҳеҷ ҷое аз руё ғамчун анҷомдиҳандаи ҷунин амале зикр нашудааст; зеро ӯ, дар руё, ба он чи подшоҳии Юнонӣ номида мешавад, тааллуқ дошт. Боз, «то руёро барқарор созад», бояд маънои онро дошта бошад, ки ҳамонро муҳкам, комил, ё ба иҷро расонад». William Miller, Miller’s Works, Lecture 6, 89.

«Антиохус» номе буд, ки бисёре аз подшоҳони империяи селевкиёни Сурия онро ихтиёр карда буданд. Бунёдгузори он империя Селевкид Никатор буд, ва дар маҷмӯъ рӯйхати пурраи подшоҳони селевкӣ аз ҷое миёни бисту шаш то сӣ подшоҳро дар бар мегирифт. Бисёре аз он подшоҳон номи «Антиохус»-ро интихоб мекарданд, ҳамон гуна ки бисёре аз попҳо ҳангоми ба мақоми попӣ баргузида шуданашон номҳои тахтнишинӣ интихоб мекунанд. Ҳамаи попҳо «зиддимасеҳ» мебошанд, ки маънояш «бар зидди Масаеҳ» аст. Калимаи «анти» ба маънои «бар зидди» мебошад. Онҳо, ҳамчун зиддимасеҳон, номи пешвои рӯҳонии худро, ки Шайтон аст, гирифтаанд. Дар вақт попҳо ва Шайтон ҳар ду ҳамчун зиддимасеҳ шинохта мешаванд.

«Қатъияти зиддимасеҳ барои амалӣ сохтани исёне, ки ӯ дар осмон оғоз карда буд, ҳамчунон дар фарзандони нофармон амал хоҳад кард». Testimonies, ҷилди 9, 230.

Поп намояндаи Шайтон аст, ва бинобар ин ҳар дуи онҳо муқобили Масаеҳанд, ва аз ин рӯ онҳо «зиддимасеҳ» мебошанд. Онҳо ҳангоме ки мақоми попро ба уҳда мегиранд, номеро интихоб мекунанд ва намояндаи заминии Шайтон мегарданд.

«Барои ба даст овардани манфиатҳо ва иззату иқдоми дунявӣ, калисо водор карда шуд, ки илтифот ва пуштибонии бузургони заминро бичӯяд; ва ба ин тарз Масаеҳро рад намуда, вай ба он оварда шуд, ки итоати худро ба намояндаи Шайтон — ускуфи Рум — биспорад». «Муборизаи Бузург», 50.

Аз рӯи аъмолашон онҳоро хоҳед шинохт, ва попҳо ҳамон кореро идома медиҳанд, ки Шайтон анҷом медиҳад.

«Тавассути попи Рум ҳамон коре дар ин ҷо, бар замин, идома дода шудааст, ки пеш аз ронда шудани мири зулмот дар толорҳои осмон ба пеш бурда мешуд. Шайтон кӯшиш кард, ки шарияти Худоро дар осмон ислоҳ намояд ва аз ҷониби худ ислоҳияе пешниҳод кунад. Ӯ доварию худро аз доварию Офаридгори худ болотар бардошт ва иродаи худро аз иродаи Яхува боло гузошт, ва ба ин васила амалан эълон кард, ки Худо метавонад саҳвпазир бошад. Поп низ ҳамин роҳро пеш мегирад ва, барои худ даъвои бегуноҳиро карда, мекӯшад шарияти Худоро мувофиқи андешаҳои худ танзим намояд, зеро худро қодир медонад, ки хатохоеро, ки ба гумони худ дар қонунҳо ва аҳкоми Худованди осмон ва замин мебинад, ислоҳ кунад. Ӯ амалан ба ҷаҳон мегӯяд: Ман ба шумо қонунҳое беҳтар аз қонунҳои Яхува хоҳам дод. Ин ҷӣ гуна таҳқирест ба Худои осмон!» Signs of the Times, November 19, 1894.

Ҳарчанд Селевк Никатор Империяи Селевкиёнро бунёд кард, бисёре аз подшоҳони баъдӣ номи «Антиохус»-ро ба шарафи на худ Селевк, балки падараш интихоб карданд. Падари Селевк, Антиохус, ашрофзода ва сарлашқаре дар хидмати подшоҳ Филиппи II-и Мақдунӣ буд, ки падари Искандари Мақдунӣ буд. Ин мартабаи ашрофӣ ва собиқаи низомӣ ба пойдор гардидани асоси нақши барҷастаи худ Селевк ва болоравии минбаъдаи ӯ ба қудрат пас аз марги Искандари Мақдунӣ мусоидат намуд.

Мамлақати Селевкус он гоҳ барқарор гардид, ки ӯ се аз чор қисми мамлақати Искандарро зери ихтиёри худ даровард. Рум низ барои ба даст гирифтани ҳокимият ва подшоҳи шимол

шудан, се қудрати ҷуғрофиро фатҳ мекунад. Вақте ки Селевкус шарк, ғарб ва шимолро тахти тасарруфи худ устувор сохт, ӯ дар ривояти таърихӣ подшоҳи шимол гардид, ва пойтахти ӯ шаҳри Бобил буд. Бисёре аз подшоҳони баъдӣ, ҳангоме ки бар тахти шимол менишастанд, барои эҳтиром гузоштан ба ниёи сиёсии худ номи «Антиохус»-ро интихоб мекарданд. Мувозӣ будани ин амрро дидан осон аст, агар хоҳӣ, ки бубинӣ. Агар нахоҳӣ, намебинӣ.

Номи «Антиохус» (Ἀντίοχος дар забони юнонӣ) аз унсурҳои юнонии «anti» (ба маънои «зидди» ё «муқобили») ва «oscheo» (ба маънои «маҳкам нигоҳ доштан» ё «нигоҳ доштан») бармеояд. Подшоҳони шимолӣ ин номро интихоб мекарданд, то мероси сиёсии худро бо падар нигоҳдоранд, ҳамоно тавре ки зиддимасех (попҳо) ҳангоми оғоз кардани ҳукмронии худ ном интихоб мекунанд. Ҳамоно тавре ки попҳо намояндагони падари худ, иблис, мебошанд, ҳамчунин Антиохусҳои империяи Сурия намунаи намояндагони падари худ мебошанд. Дар ин татбиқ Антиохус намояндаи ваколатдори падари худ мебошад. Намояндаи ваколатдори қудрати папагӣ дар соли 1989 Иёлотҳои Муттаҳида буд, ва шаҳодати дунявӣ робитаи миёни зиддимасех, Поп Иоанн Павели II, ва Роналд Рейганро дар қори онҳо барои сарнагун сохтани собиқ Иттиҳоди Шӯравӣ тасдиқ менамояд.

Дар оятҳои дах то шонздаҳ, ояти аввал ва охирин ба оятҳои чил ва чилу як ишораҳои мустақимдоранд. Ояти дах бевосита намояндаи ояти чил аст. Ояти шонздаҳ бевосита намояндаи ояти чилу як аст. Ин оятҳо он қисми нубуввати Дониёлро ифода мекунанд, ки ба айёми охир дахл дорад.

«Китобе, ки муҳр зада шуда буд, китоби Ваҳй набуд, балки он қисми нубуввати Дониёл буд, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дошт. Навиштаҷот мегӯяд: “Вале ту, эй Дониёл, ин суханонро пинҳон дор ва китобро то вақти охир муҳр намо; бисёре ба ҳар сӯ хоҳад шитофт, ва дониш афзун хоҳад шуд” (Дониёл 12:4). Вақте ки китоб кушода шуд, ин эълон садо дод: “Вакт дигар нахоҳад буд.” (Нигаред ба Ваҳй 10:6.) Китоби Дониёл акнун аз муҳр бароварда шудааст, ва он ваҳйе, ки Масеҳ ба Юҳанно дод, бояд ба ҳамаи сокинони замин бирасад. Ба воситаи афзоиши дониш қавме бояд омода гардад, то дар рӯзҳои охир истодагӣ намояд....»

«Дар паёми ғариштаи яқум одамон даъват карда мешаванд, ки Худоро, Оғаридгори мо, ки ҳақон ва ҳар он чиро, ки дар он аст, оғаридааст, ибодат намоянд. Онҳо ба як ниҳоди папагӣ эҳтиром гузоштаанд ва ба ин васила шарияти Яхуваро беасар гардониданд; вале дар ин мавзӯ афзоиши дониш хоҳад буд». Selected Messages, book 2, 105, 106.

Дар вақти интиҳо дар соли 1989 шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл «қисми пешгуи Дониёл»-ро ифода мекунанд, ки «ба рӯзҳои охир дахл дошт». Ин амр ҳангоми он ки он вақт муҳр аз он бардошта шуд, шинохта гардид, ва он муҳркушӣ боиси афзоиши дониш дар бораи «барқарор гардидани Папагӣ, беэтибор гардонидани қонуни Яхува» шуд. Алфа ва Омега ҳамеша интиҳоро бо ибтидо тасвир мекунад, ва раванди озмоише, ки дар соли 1989 оғоз ёфт, барои ба вучуд овардани ду табақаи парастешкунадагон тарҳрезӣ шуда буд.

Ва ӯ гуфт: «Бирав, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти интиҳо баста ва мӯҳр шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; вале шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Ҳоло мо дар давраи ниҳони он раванди озмоиш қарор дорем, зеро баҳси дуздон дар оғози адвентизм ҳоло боз такрор мегардад. Дуздонро ҳамчун Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико муайян кардан, баробари он аст, ки Антиохусро ҳамчун дуздон муайян намоем. Ин ҳамон баҳси айни ҳамон Миллеритҳо ва протестантҳо мебошад.

Дар анҷоми раванди озмоиш, ҳамон тавре ки дар оғози раванди озмоиш, ки соли 1989 оғоз ёфт, Шери сибти Яхудо «он қисми нубуввати Дониёлро, ки ба айёми охир тааллуқ дошт», мекушояд. Дар соли 1989 он шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл буд, ва дар поён он таърихи пинҳони ояти чиҳил аст, ки ба воситаи оятҳои даҳ то шонздаҳ тимсол шудааст.

Мо баррасии худро дар бораи шаш хатти баҳсҳо дар дохили таърихи Адвентизм дар мақолаҳои баъдӣ идома хоҳем дод. Аввали он шаш баҳс, охири он шаш баҳсро ба тасвир меорад. Мо аз баҳсҳои аввал ва охири истифода хоҳем бурд, то ҷаҳор баҳси дигарро бар онҳо татбиқ намоем, ҳангоме ки мо унсурҳои марбут ба қўшишҳои душмани адолатро ошкор месозем, ки меҳодад мардуми Худоро аз дуруст тақсим намудани «рӯё», ки бо рамзи Рум муқаррар гардидааст, боздорад.

«Агар мо аҳамияти лаҳзаҳои, ки босуръат ба абадият мегузаранд, дарк накунем ва барои истодан дар рӯзи бузурги Худо омода нашавем, мо амонатдорони бевафо хоҳем буд. Посбон бояд вақти шабро донад. Ҳама чиз акнун бо чунон ҷиддият фаро гирифта шудааст, ки ҳамаи онҳое ки ба ҳақиқати барои ин замон таъиншуда имон доранд, бояд онро дарк намоянд. Онҳо бояд бо назардошти рӯзи Худо амал кунанд. Доварии Худо наздик аст, ки бар ҷаҳон фуруд ояд, ва мо бояд барои он рӯзи бузург омодагӣ бинем.»

«Вақти мо қиматбаҳост. Мо фақат чанд рӯз, бисёр ҳам чанд рӯз аз муҳлати имтиҳон дорем, то барои ҳаёти оянда, ҷовидона, омода шавем. Мо вақте надорем, ки онро ба амалҳои бенизом ва тасодуфӣ сарф кунем. Мо бояд битарсем, ки аз рӯи сатҳи Каломи Худо гузарем». Шаҳодатҳо, ҷилди 6, 407.